

Hồi 4

THẬT KHÓ LƯỜNG TÂM ĐỊA NỮ NHÂN GIỮA HÁN GIANG TAO NGỘ XẢO KỲ

ên dưới thuyền nan bị lật úp, trong lòng thuyền nhờ có một khoảng trống ngay bên trên mặt nước ngang bằng với bên ngoài, nên chẳng có gì lạ khi có sự xuất hiện và tồn tại của hai chiếc đầu. Một trong hai chiếc đầu là của nữ nhân nên chủ nhân của chiếc đầu không thể không lên tiếng. Cũng may giọng nói của nữ nhân chỉ là ào ào:

- Người đã dự tính trước nên lập tức thực hiện quỷ kế này ngay khi phát hiện có người chạy đến?

Chiếc đầu thứ hai là của nam nhân chính là Tiểu Long, gã hắng giọng thật khê:

- Đừng phí lời đối thoại. Nên biết số không khí cần thiết hiện có trong lòng thuyền là giới hạn. Phải thật dè xẻn mới đủ cho hai chúng ta tiếp tục theo thuyền trôi đến tận đại giang, là nơi sẽ không ngại bất luận ai đủ khinh công vượt trên sông nước đến và đối phó chúng ta.

Nhưng nữ nhân vẫn lên tiếng:

- So ra vừa rồi người đã nói nhiều hơn ta. Là ai không dè xẻn đây? Chưa hết, vạn nhất thanh khí chưa gì đã cạn kiệt, lúc có thể chưa thể trôi đến tận đại giang thì sao? Lẽ nào người ngu xuẩn chẳng lường trước tình huống này?

Gã chép miệng tỏ ra rất miễn cưỡng khi thổ lộ:

- Trong lòng thuyền, ẩn giấu giữ kẽ ván tại hạ đã chuẩn bị sẵn hai đoạn cây sậy. Nếu cần hai có thể mỗi người một đoạn ngậm vào miệng đầu này, uốn đầu kia ra ngoài sao cho cao hơn mặt nước một ít. Lúc đó, lo gì chuyện không còn thanh khí để thay đổi.

Gã ở phía trước vừa bơi nhẹ hai chân vừa bấu hai tay lên mặt nước của lòng thuyền cùng bản thân nhẹ nhàng tiếp tục trôi. Do đó gã không hề thấy ở phía sau đang xảy ra điều gì. Bất quá gã chỉ nghe nữ nhân thán phục lên tiếng:

- Thật không ngờ người cũng có những toan tính vẹn toàn. Vậy thì tại sao người vẫn dặn ta dè xẻn?

Gã không thể không giải thích:

- Như cô nương đã cho biết, dọc hai bên sông đều có tai mắt của họ, vậy có che được mắt ai chẳng nếu xuất hiện thêm ở hai bên chiếc thuyền lập lòe trôi còn có hai đoạn sậy nhỏ dù chỉ nhô một mẫu?

Và gã nghe nữ nhân cười thích thú:

- Người quá lo hão, sẽ chẳng ai để ý hoặc có phát hiện thì đâu phải họ cũng như người, nhìn thấy đoạn sậy là nghi ngờ ngay dưới lòng thuyền có người ẩn thân? Nhưng thôi, người cứ lo phần người và thiết nghĩ cũng chẳng cần dè xẻn làm gì. Vì ta đã có thừa thanh khí cho bản thân rồi.

Như tiếng sấm nổ bên tai, gã quay nghiêng đầu về phía sau và vẫn cố giữ yên chiếc thuyền cho dù tận mắt gã nhìn thấy nữ nhân đã ngậm từ lúc nào một đầu của đoạn sậy vào miệng, hiển nhiên là đầu còn lại đã được nữ nhân cho ra ngoài thuyền, còn phải uốn cong ngược lên sao cho nhô cao khỏi mặt nước như lời gã vừa giải thích. Gã khẽ nạt:

- Vẫn chưa đến lúc cần thiết sao cô nương cứ tùy tiện hành động? Mau theo tại hạ, hít một hơi thật sâu đẩy vào. Sau đó thì ngậm miệng lại, lặn ngay xuống dưới càng sâu càng tốt.

Dưới lòng thuyền tối đen, dù vậy, vì nhìn đã quen nên gã phát hiện nữ nhân đang long mắt ngó chăm chăm vào gã. Chính lúc đó phần lòng thuyền ở ngay trên đầu cả hai chợt bị một vật gì thật cứng, chấn chạm vào, tạo nên tiếng động thoát nghe liền bị ù tai hoa mắt.

Choang...

Lập tức đôi mắt đang ngó gã liền biến mất, chìm thật sâu đâu đó dưới đáy nước. Gã hành động tương tự, đã lặn ngay xuống nước. Ở dưới đó qua lớp nước nhàn nhạt sáng, gã thấy nữ nhân đã xoay người và như cố tình bơi về một phía nào đó như có chủ ý.

Gã vội bơi theo...

Và nhờ công phu thủy tính của gã có phần lợi hại hơn nên gã kịp chồm đến, nắm vào một chân của nữ nhân, và vận lực lôi trở lại. Nữ nhân lập tức có phản ứng, vừa vùng vẫy bên chân bị nắm lại còn dùng chân kia đập bừa vào sing vật nào đấy đã bất chợt nắm chân nàng. Thế là dưới nước lại diễn khai một trận động cước và giao thủ khiến lớp nước bao quanh có phần xao động, rất có thể cũng làm mặt nước bên trên bị xao gợn tương tự. Nhưng cũng như võ công, gã có thủy công cao minh hơn bội phần nhờ đó chỉ sau một thoáng đối phó, gã đã kịp điểm huyết đạo chế ngự nữ nhân và lập tức đưa nữ nhân di chuyển xa dần chỗ đã bị xao động.

Một lúc sau do vẫn giữ nữ nhân bên mình, khi phát hiện nữ nhân có dấu hiệu toan mở miệng là phản ứng tất yếu báo hiệu đã đến lúc cần thay đổi thanh - trọc khí, gã lập tức co cả hai chân búng người lao chéch lên. Và không hề ngẫu nhiên chút nào khi gã đã đưa được nữ nhân lên đến tận đáy chiếc thuyền, chính là thuyền của gã lúc này nhưng lúc này nó đã có vị thế nằm ngửa với một chỗ võ khá to ở ngay bệ thuyền.

Gã còn giật đoạn sậy từ tay nữ nhân dứt nhanh một đầu vào miệng nữ nhân, đầu còn lại thì uốn lên cao và được phía bệ thuyền lành lặn còn lại che kín. Nhờ đó nữ nhân có cơ hội thay đổi thanh - trọc khí. Đến lượt gã cũng vậy, để rồi gã tiếp tục đưa nữ nhân lặn sâu trở xuống đáy nước. Cứ như thế, ở bên trên, chiếc thuyền nan vô chủ vẫn trôi, phần dưới nước thì có gã ngấm ngấm bơi bám theo, vì cần có chiếc thuyền nguy trang, giúp gã có cơ hội thi thoảng cùng nữ nhân lao chéch lên dùng một đoạn sậy duy nhất để thay đổi thanh - trọc khí.

Còn ở bên trên nữa thì vầng dương cũng đang di chuyển dần, từ từ biến ban ngày thành ban đêm. Khi đó chiếc thuyền cũng bắt đầu trôi vùn vụt, chứng tỏ nó đã được sông nước đưa đẩy đến tận đại giang với mặt nước rộng bao la. Gã cũng vội bám theo và dĩ nhiên chỉ lạng lẽ bơi ngấm dưới đáy nước, hầu chờ cơ hội để tiếp tục hành động.

Vẫn nhấp nhô trên mặt sông nước, gã chợt dùng một tay giữ thuyền đồng thời giải khai huyết đạo cho nữ nhân bằng tay còn lại:

- Đúng lúc rồi, cô nương có thể lên thuyền nằm nghỉ. Nhưng xin nhớ nằm yên cho, nếu không, thuyền sẽ ngập tràn nước vì đã sẵn võ một mảng to ở bệ thuyền. Khi đó khác nào cô nương vẫn chịu cảnh ướt sũng, vậy thì cùng tị hạ bơi dưới nước thì hơn.

Có sự giúp đỡ của gã, nữ nhân khoan khoái thở hắt ra vì cuối cùng cũng được nằm nghỉ ngơi cho dù sàn thuyền không phải là chỗ êm ái gì cho cam:

- Người thật quá liều lĩnh, nhưng dù sao bây giờ ta cũng đã rõ, với thủy công lợi hại, kỳ thực người hoàn toàn vô ngại trước sông cả đại giang. Tuy nhiên, nếu trước đó người chịu giải thích, đủ cho ta tin tưởng thì đâu đến nỗi toàn thân ta phải chịu cảnh cứng đờ do bị người điểm huyết khá lâu.

Gã bơi cạnh chiếc thuyền nan mong manh với một tay vẫn bám vào bệ thuyền may còn nguyên vẹn:

- Tính khí của cô nương, tại hạ thừa hiểu, vị tất tin hoàn toàn cho dù tại hạ có phí lời giải thích. Dù vậy, vì tự tin vào bản thân nên tại hạ đành mạo muội, buộc lòng phải điểm huyết cô nương, nhất là quyết ngăn cản cô nương đã có hành vi toan quay lại với bọn hung nhân.

Nằm trên lòng thuyền bỗng thở dài:

- Bầu trời đêm hầy còn khá dài, mặt đại giang thì rộng mênh mông, vạn nhất người để mất phương hướng, hoặc do ngại bọn họ phát hiện truy đuổi, thuyền nan nhỏ trôi mãi đến tận đại dương thì sao?

Gã hỏi ngược lại:

- Cô nương sợ điều gì nhất? Bị trôi dạt đến tận biển Đông, là nơi sẽ không mong gì tìm thấy lương thực hoặc nước uống độ nhật, hay sợ bị phát hiện và cuối cùng vẫn rơi vào sự uy hiếp của bọn hung nhân?

Nữ nhân liền có phản ứng, không những gay gắt với gã mà còn tùy tiện cử động bằng việc tự nhắc người lên:

- Ta đang hỏi người, sao không chịu đáp, trái lại còn...

Gã lập tức giữ chặt be thuyền và bảo:

- Đừng cử động, nếu cô nương vẫn muốn có chỗ để nghỉ ngơi. Riêng về điều cô nương vừa hỏi, được rồi, có thể sẽ không mãi trôi dạt, đồng thời cũng chẳng lo bị ai phát hiện. Cô nương yên tâm chưa?

Ngờ đâu, ngay khi gã dứt lời thì oang oang lan trên mặt sông là một tràng cười vang lên lồng lộng:

- Các hạ thật quá tự tin đến độ cũng quá xem thường bọn mõ. Dù sao, để các hạ biết thế nào là lợi hại, trong thời gian ba tiếng đếm, nếu các hạ không tổ ý khuất phục quy hàng thì đừng trách bọn mõ độc ác, sẽ khiến các hạ cùng tiểu liễu đầu họ Ngô lâm cảnh tử vô địa táng. Ha ha... Một!!

Gã vội nắm tay và lôi ào ào nữ nhân xuống nước, khiến thuyền nan cũng lật úp:

- Hãy xuống mau. Tại hạ quả sơ suất, không nhận ra hay vì họ thừa bản lĩnh quật võ thuyền, trái lại vẫn cố tình để nó tự trôi đi với chủ tâm dò xét động tĩnh cùng tung tích của chúng ta.

Cùng lúc này, ở khắp mặt sông xung quanh cơ hồ đâu cũng có tiếng hô hoán:

- Bọn chúng đã chuôi xuống nước.

- Mau thấp đuốc lên. Các khoái thuyền hầy mau mau vây kín tứ bề. Chớ để bọn chúng thoát.

- Đừng ngại. Đội thủy binh vốn dĩ đã mai phục sẵn, bọn chúng một khi đã tự tố giác tung tích thì trước sau gì cũng không thể thoát. Ha ha...

Nữ nhân đang ở bên cạnh gã, có phần nào yên tâm khi nghe gã thì thào căn dặn:

- Nếu cảm thấy đủ lực, cô nương hãy bơi một mạch vào bờ. Đừng lo, tại hạ sẽ làm chúng lạc hướng. Được chăng?

Nữ nhân vội gật đầu:

- Người đừng quá xem thường ta, dù gì, phụ thân ta thuở sinh thời cũng từng vang danh là Thủy Bá Vương, Há lẽ ta chẳng thừa hưởng một chút nào nhất là về thủy công ư?

Gã không muốn phí thời gian, vội dặn thêm một câu ngắn gọn:

- Vậy thì hãy bơi nhanh vào bờ Bắc. Nhanh lên.

Lúc này khắp mặt sông đã loang loáng chói sáng lên thật nhiều những ánh đuốc, nhờ đó gã phát hiện nữ nhân đang trợn mắt nhìn gã:

- Sao lại là bờ Bắc? Người không biết...

Gã nôn nóng xua tay:

- Đừng chần chừ nữa. Vì tại hạ đã có sẵn các sắp đặt hoàn hảo, đi đi.

Dứt lời, gã tự tay vung chưởng quật vỡ chiếc thuyền của gã.

Bung!

Và cùng nhiều mảng thuyền vỡ bị đẩy bay trên mặt nước về tứ phía, gã cũng thụp người xuống dưới mặt nước biến mất về một phía nào đó. Tương tự, tiếng chấn vỡ chiếc thuyền cũng làm nổi lên nhiều loạt hô hoán ở khắp xung quanh:

- Sao đối phương tự quật vỡ thuyền?

- Không hiểu ư? Tất cả mau tản khai, dò xét và giám sát từng mảng vỡ vì đây là kế làm cho có thể lạc hướng. Nhưng trong số đó nhất định phải có một hoặc hai mảng vỡ được đối phương bám theo.

- Vậy thì thế nào chúng cũng quay vào bờ, mau đưa tin đến soái thuyền, hầu huy động kịp các khoái thuyền lập tức thám sát dọc hai bên bờ sông. Phần đội thủy binh có thể hãy mau thực hiện theo kế vừa đề xuất, bám theo các mảng thuyền vỡ, mau.

Những ngọn đuốc sáng chói loang loáng khắp mặt sông đã có dấu hiệu tản khai, khiến phạm vi khu vực có thuyền bị quật vỡ đã phần nào chìm vào bóng tối. Và từ đó lạ thay, thi thoảng lại vang lên các loạt gào bi thảm và bị ngắt quãng giữa chừng:

- A... á!

- Ôi... hự!!

Xen vào đó là những tiếng hô hoán gọi nhau đầy hoảng hốt:

- Lão ngũ, đã xảy ra chuyện gì?

- Nguy tai, tiếng gào vừa rồi như là của lão thất.

- Mau gọi viện binh, bảo các khoái thuyền quay lại nhanh. Hóa ra đối phương lợi dụng màn đêm, đang tìm cách hủy diệt toàn bộ thủy binh chúng ta.

Trên mặt sông, các ngọn đuốc cháy loang loáng lại nhanh chóng tụ tập dần một chỗ, cơ hồ rọi sáng toàn bộ phạm vi chỗ mặt nước có nhiều mảng thuyền vỡ trôi lập lờ. Trong khi đó bờ Bắc của dòng sông chợt xuất hiện một gã đang lóp ngóp và bì bõm leo lên, gã còn lào thào gọi:

- Ngô cô nương, Ngô Hiểu Mai tiểu thư?

Từ một chỗ khuất, có bóng một nữ nhân xuất hiện:

- Lẽ ra là người nên luôn gọi ta là Ngô Hiểu Mai tiểu thư hiểu chưa? Ớy, như người bị thương?

Gã lên đến bờ liền loạn choạng suýt ngã. Dù vậy gã vẫn hối thúc nữ nhân:

- Hãy mau cùng tạt hạ tiếp tục chạy dọc theo bờ sông thêm một khoảng nữa. Đừng lo ngại, họ sẽ không nghi có thể dám quay vào bờ Bắc. Và rồi thế nào họ cũng phân khai, cho thuyền dò tìm dọc theo bờ Nam. Có thể hãy nhân cơ hội này chạy mau.

Nữ nhân chạy ngay, chứng tỏ chẳng quan tâm gì đến gã đã có dấu hiệu bị thương. Tuy nhiên có thể chợt hồi tâm chẳng, nữ nhân đang chạy bỗng chậm lại. Ở phía sau, gã nhờ đó nên đuổi kịp. Gã thở hào hển:

- Tại hạ vẫn tạm chi trì được sao tiểu thư không chạy nữa?

Ngờ đâu nữ nhân chỉ chậm chân chỉ là để hướng mắt nhìn qua bờ sông bên kia và tự gật đầu hài lòng:

- Người nghĩ được thủ đoạn này quả cao minh. Ta cũng không ngờ họ quá ngu xuẩn, cứ tìm mãi ở bờ Nam. Đã vậy, chạy đến đây ta không cần người giúp nữa, vì thiết nghĩ ta cũng có cách thoát hiểm cho riêng bản thân. Người nên tự lo thân cho người thì hơn.

Nói đến đây nữ nhân còn đột ngột dừng phắt lại. Gã bị bất ngờ, phần thì do ngại sự va chạm thế nào cũng có giữa gã và nữ nhân, gã vội ngoặt tránh, ngờ đâu hành vi đó làm gã loạn choạng, đành chịu cảnh đành tự ngã vật qua một bên. Tuy vậy gã gượng đứng lên và hỏi nữ nhân:

- Tiểu thư đã liệu kế thoát hiểm như thế nào? Hãy mau cho tại hạ biết, xem có thực sự ổn không? Chỉ như vậy tại hạ mới yên tâm.

Nữ nhân bước về phía gã:

- Kế của ta sẽ càng thêm ổn nếu có ai đó chịu làm vật thế thân. Người có thực sự lo cho ta chăng? Vậy hãy giúp ta một lần cuối.

Và đột ngột nữ nhân quật một chiêu kinh vào gã.

Ào...

Gã kinh hoàng, vội đảo tránh, ngờ đâu lại một phen nữa gã bị ngã do dư kinh tác động.

Nữ nhân cười và rút qua khoe miệng:

- Dọc theo lối chạy từ nãy đến giờ, đâu đâu cũng có dấu huyết tích do người lưu lại. Điều đó sẽ khiến bọn ác nhân trước sau gì cũng phát hiện và đuổi theo, vậy phiền người lưu lại, tự nạp mình cho chúng. Và giả như người có số phận chẳng may, hãy nhớ, cái chết của người chính là bù lại cho sinh mạng phụ thân ta chỉ vì người mà bị sát hại. Có nghĩa là giữa ta và người kể từ lúc này ân đoạn oán tuyệt, chẳng ai nợ ai. Vĩnh biệt người, Tiểu Quy. Ha ha...

Gã chấn động nhìn theo Ngô Hiểu Mai chạy xa dần, không chỉ vì cách hành xử tự hồ lầy oán báo ân của ả mà còn vì tràng cười hâu như gây kinh động được ả chủ ý phát ra. Gã quá sợ nên khi phát hiện ả đã biệt dạng, lập tức lê mình đi dần về phía dòng sông, đoạn gã lẳng lặng buông người chuồn xuống nước. Và cứ nữa đi nữa bơi dưới nước, gã xuôi theo dòng với thần trí dường như ngày càng trở nên mờ lung mê muội.

Lúc tỉnh dậy, gã lập tức cảnh giác nhìn xung quanh và suýt nữa gã kêu kinh hoảng khi tự tai nghe có tiếng người hô hoán đầy bất ngờ:

- Mau bẩm báo chủ nhân, vị công tử được cứu đêm qua đã tỉnh lại.

Nghe xong do hiểu gã mỉm cười và nhẹ thở phào, đoạn ngồi lên xem qua y phục bản thân, ngờ đâu chính cử động này làm gã nhăn nhó. Đúng lúc đó có tiếng cười phát ra thật gần:

- Thiếu hiệp tuy hãy còn ít niên kỷ nhưng dù gì cũng là nam tử hán, chỉ một vết thương ngoài da, có cần thiếu hiệp phải nhăn nhó như thế chăng?

Gã nhìn ra ngoài, ở đó ngay gian cửa phòng, không hiểu đã mở rộng từ lúc nào, đang hiện diện một văn nhân trung niên, chính là nhân vật vừa cười gã. Dù vậy, dưới vẻ mặt thật khoan hòa, lại kèm theo nụ cười đầy ôn nhu nhân hậu, gã hiểu, vừa rồi văn

nhân trung niên chỉ đùa thôi, kỳ dư không có hàm ý mỉa mai như lời gã nghe văn nhân trung niên đáp. Vì thế, lời đầu tiên của gã chính là đáp tạ:

- Lời của đại giá dạy chí phải, vậy nhân đây xin cho văn sinh có lời đáp tạ ân đã cứu mạng. Vì nếu không được cứu kịp lúc, văn sinh e đã làm mối cho thủy quái.

Văn nhân trung niên đứng đĩnh tiến vào:

- Làm mối cho thủy quái hay đã bị thủy tặc gây phương hại? Tuy nhiên, để thiếu hiệp thực sự an tâm, ta xin có lời minh bạch. Thuyền này do nha phủ địa phương cho ta mượn, nhất định sẽ chẳng có thủy tặc nào to gan dám động đến.

Gã chột cúi đầu, cũng có thể hiểu đấy là gã gật đầu hài lòng. Nhưng khi ngẩng lên gã lại bảo:

- Nếu là vậy, văn sinh không dám giấu nữa, quả thật đêm qua văn sinh đã bị thủy tặc tấn công, may từ nhờ am tường thủy tính, văn sinh đành bỏ thuyền, quyết tìm phương tẩu thoát. Ngờ đâu lũ thủy tặc vẫn độc ác dùng hung khí ném theo, khiến văn sinh ngất vì bị tổn thương. Một lần nữa xin đa tạ với nghĩa cử được tôn giá hỗ trợ và ứng cứu kịp thời.

Văn nhân trung niên gật đầu, không những phụ họa mà còn tỏ vẻ tin vào lời giải thích của gã:

- Thái độ ngày càng lộng hành của lũ thủy tặc, nhất là chuyện đêm qua đã gây kinh động đến nha phủ. Vì thế, ngoài việc kịp đến đưa thiếu hiệp lên thuyền, ta còn phát hiện có nhiều thi thể khác đã bị bỏ trôi dạt trên sông. Điều kỳ lạ là những thi thể ấy dường như đều do một người hạ thủ với cùng một thủ pháp giống hệt nhau. Có phải do thiếu hiệp hành sự không?

Gã lại cúi đầu một lần nữa, đến khi ngẩng đầu lên trở lại, gã đành tự thổ lộ thêm:

- Hóa ra tiền bối cũng là nhân vật võ lâm? Nếu vậy văn bối thật yên tâm, không như lúc nãy, thoát tính lại, vì phát hiện dù là đang nằm ở giữa một gian phòng xa hoa nhưng cùng với bản thân, cả gian phòng không ngớt dập dềnh nổi trôi, văn bối cứ ngại đã lại rơi vào tay bọn thủy tặc. Dù vậy, với bản lĩnh của văn bối, e không đủ đởm lược để tự nhận bản thân chính là nhân vật đã hạ thủ bọn thủy tặc đêm qua.

Văn nhân trung niên mỉm cười:

- Thiếu hiệp đã tỏ ra rất thành thật, thế mới biết chỉ cần làm người đối thoại an tâm thì kết quả vẫn là sẽ dễ dàng cởi mở hơn. Dù vậy, điều mà ta quan tâm chính là nhân vật đã thi triển độc thủ kết liễu bọn thủy tặc. Ất thiếu hiệp nên biết đấy là thủ pháp có một không hai, hiển nhiên chỉ duy nhất nhân vật vì đã luyện đến mức thượng

thừa nên từng một thời vang danh võ lâm, nhưng điểm đáng nói ở đây là nhân vật ấy từ lâu đã tuyệt tích. Thật khó tin kiệt tác đêm qua là hành động của nhân vật này.

Gã buột miệng hỏi:

- Đây là nhân vật như thế nào? Và vì sao đã là công phu độc bộ, chỉ do mình nhân vật ấy tinh thông, thế nhưng tiền bối lại không tin cũng nhân vật ấy là hung thủ?

Văn nhân trung niên cười thành tiếng:

- Hỏi rất hay, chứng tỏ cùng với câu hỏi, khẩu ngữ của thiếu hiệp tự nói lên bản thân cũng là nhân vật võ lâm, đúng chẳng?

Gã đành thừa nhận bằng nụ cười gượng:

- Hạng vô dụng như văn bối thật chẳng dám tự nhận là người có võ công. Tiền bối không nhận thấy như thế chẳng?

Văn nhân trung niên gật đầu:

- Đó là điều đương nhiên một khi thiếu hiệp còn trẻ, quá trẻ. Tuy nhiên, chỉ cần thiếu hiệp đủ nhẫn nại, biết cầu tiến, đồng thời cũng tự biết cầu toàn thì lo gì mai hậu không có ngày luyện được một thân võ học thượng thừa. Nhưng hãy trở lại điều đang đề cập, sở dĩ ta không tin đó là hành vi của Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm, vì lũ thủy tặc tuyệt đối chẳng đáng để lão ta ra tay.

Gã giật mình:

- Tiền bối bảo đấy là thủ pháp Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Văn nhân chép miệng:

- Thật ra nếu chẳng do ta tận mắt nhìn thì cũng chẳng còn ai nhận ra đó là tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Thiếu hiệp cũng nghe biết danh xưng này ư? Vậy có thể cho biết quý tính cao danh của lệnh sư? Vì thiết nghĩ, lão Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm đã tuyệt tích từ lâu chí ít cũng phải đến mười bảy năm. Và dĩ nhiên niên kỷ của thiếu hiệp ắt chưa đủ tự biết về danh xưng này.

Gã lại gượng cười:

- Văn bối chưa có điểm phúc báisư, với một ít sở học võ vẽ, sợ chẳng đủ phòng thân, kỳ thực chỉ là do nghĩa phụ tận tình chỉ điểm. Do vậy sẽ là tự bêu xấu nếu văn bối nêu tính danh nghĩa phụ.

Văn nhân phì cười:

- Nếu vậy ta không tiện miễn cưỡng, nhưng với nghi vấn thiếu hiệp đã nêu, ta không ngại giải thích cho thiếu hiệp tường tận. Vậy thiếu hiệp có ngạc nhiên chẳng nếu ta thừa nhận đã một lần từng là bại tướng của lão Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Nhưng cũng nhờ đó, khắp võ lâm hiện nay e chỉ mỗi mình ta là đủ tư cách và kiến văn dễ dàng nhận ra bất kỳ thủ pháp nào có can hệ đến tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Đó là ẩn tàng trong độc thủ này dù muốn dù không cũng lộ mờ hiện ra từ một đến năm điểm mang màu đỏ hồng.

Gã hoang mang:

- Không nhất thiết phải hiện đủ cả năm điểm hồng ư?

Văn nhân lắc đầu:

- Điều đó còn tùy thuộc vào nội lực hỏa hầu khi lão Độc Trảo thi triển thủ pháp.

Gã phụ họa theo:

- Văn bối hiểu rồi, nội lực lúc thi triển thủ pháp càng cao minh thì càng lộ rõ nhiều điểm ửng hồng hơn, đúng chẳng?

Văn nhân bật cười khá to:

- Hiểu như thiếu hiệp vì tự suy theo lẽ thông thường nên hoàn toàn lầm lẫn, vì trái với những hiểu biết của mọi người, công phu hỏa hầu của lão Độc Trảo càng cao minh thì các điểm ửng hồng càng khó phát hiện. Nói cách khác, nếu được lão Độc Trảo nương tay thì nạn nhân ở chỗ bị tổn hại ngoài năm vết đỏ ửng nhìn rất rõ, chỉ phải chịu thêm đau đớn một ít vì gân cốt ở đó bị gãy. Còn khi lão tận lực hạ thủ thì toàn bộ gân cốt của nạn nhân đều bị nội lực cao minh của lão chấn nát, cho dù ở chỗ chí mạng chỉ hiện lơ mờ một điểm ửng hồng. Thiếu hiệp hiểu rồi chứ?

Gã lắc đầu và thở dài:

- Có thể hiểu nhìn bên ngoài ngỡ nặng nhưng kỳ thực hậu quả không nghiêm trọng, ngược lại, nhẹ bên ngoài thì tính mạng tiêu ma. Thủ pháp này quả bá đạo ngoài sức tưởng tượng theo lẽ thông thường.

Chợt gã đứng lên:

- Dường như có dấu hiệu truyền chuẩn bị cập bờ? Nếu vậy, có thể cho văn bối nói lời từ biệt ở đây?

Văn nhân xua tay:

- Thương thế thiếu hiệp chưa hồi phục, nếu không vội thì nên lưu lại thêm, đừng ngại. Huống hồ dấu hiệu trông chừng thiếu hiệp vừa cảm nhận chỉ là thuyền được lệnh xoay lại thuận theo dòng, trở về chỗ xuất phát. E phải đến lúc tối thuyền mới cập bờ.

Đoạn văn nhân cất cao giọng gọi ra bên ngoài:

- Mau chuẩn bị dọn bữa cho thiếu hiệp dùng. Mà này, thiếu hiệp chưa cho ta biết tính danh.

Gã đành báo danh:

- Văn bối là Trương Khánh Long.

Văn nhân thoáng cau mày:

- Họ Trương?

Gã lo lắng:

- Sao ư? Văn bối từ nhỏ vẫn chưa biết phụ thân là ai, chỉ nghe gia mẫu gọi như thế nào thì nhớ thế ấy. Có phải tiền bối cũng biết ai đó cùng ở họ Trương?

Văn nhân thở dài:

- Đừng quá chú tâm đến phản ứng của ta, huống hồ người mang họ Trương đâu nhất thiết chỉ có một. Thôi, thiếu hiệp hãy mau dùng bữa và nghỉ ngơi, nếu cần gì, cứ sai bảo bọn gia nhân thực hiện.

Cách sắp đặt của văn nhân trung niên thật chu đáo, vì lời của văn nhân vừa dứt, từ ngoài lập tức xuất hiện và tiến vào là một hàng gồm bốn nữ nhân với mỗi người mang trên tay một loại thức ăn. Họ bày biện rất nhanh và nhẹ nhàng lui ra. Quá cảm kích, gã vội lên tiếng khi thấy văn nhân chực bỏ đi:

- Văn bối có thể mạo muội thỉnh giáo tính danh của tiền bối chăng?

Văn nhân kỳ thực đã xoay người nhưng vì nghe gã hỏi, bèn quay lại với nụ cười nhã nhặn:

- Ta họ Lạc, mọi người vẫn gọi là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An. Chợt nụ cười của văn nhân Trường An biến, đồng thời giọng nói cũng thay đổi:

- Trương thiếu hiệp sao vậy? Há lẽ do thương tích có dấu hiệu phát tác?

Quả vậy gã đang ngỡ ngàng nhìn văn nhân họ Lạc, chùng khi nghe họ Lạc hỏi, gã vội trấn tĩnh. Nhờ đó gã nôn nao hơn khi lên tiếng hỏi ngược lại văn nhân:

- Văn bối có thể hỏi thêm, phải chăng tiền bối hiện vẫn cư ngụ tại Giang Nam? Vậy thì vì lẽ gì Lạc tiền bối lưu lạc mãi tận vùng Hán Giang này?

Văn nhân họ Lạc tỏ ý kinh ngạc:

- Trương thiếu hiệp cũng nghe nói về Lạc mỗ ư? Không sai, ta vẫn ngụ tại Giang Nam, dù vậy, đã là nhân vật võ lâm có ai chịu ru rú sống mãi một chỗ? Kiếp tầm thì phải nhả tở, người giang hồ thì không thể không bốn tẩu giang hồ. Ta đến Hán Giang cũng chỉ để thăm bằng hữu, chính là quan phủ địa phương này.

Gã như không chú tâm lắm đến lời giải thích của Lạc Nhữ An, bằng chứng là khi họ Lạc dứt lời, gã lại hỏi và là câu hỏi chẳng liên can gì đến lời họ Lạc vừa giải thích:

- Vừa mới rồi Lạc tiên bối có tỏ ra kinh ngạc vì họ Trương của văn bối và nhân đó văn bối có hỏi phải chăng Lạc tiên bối cũng từng biết ai đó họ Trương. Vậy liệu có quá đáng chăng nếu văn bối vẫn khẳng khẳng thỉnh cầu Lạc tiên bối hạ cố đáp thật minh bạch cũng nghi vấn này?

Văn nhân họ Lạc lại cau mày, sau đó đành thở dài đáp:

- Chẳng qua ta từng có một vị nghĩa huynh, thật trùng hợp, nghĩa huynh ta cũng mang họ Trương.

Gã không đủ bản lĩnh để kiềm chế tâm trạng nôn nao, thế là gã buột miệng kêu:

- Có phải là Nhất Chuồng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn?

Văn nhân họ Lạc càng thêm ngạc nhiên:

- Đúng vậy, nhưng sao thiếu hiệp đoán được?

Gã quá mừng toàn thân vụt phục xuống, vừa quỳ vừa kêu:

- Lạc nhị thúc, sở dĩ tiểu đệ biết là vì Nhất Chuồng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn chính là nghĩa phụ của tiểu đệ. Thật không ngờ được hội diện với Lạc nhị thúc ở đây.

Lạc Nhữ An bối rối:

- Thiếu hiệp không đùa chứ? Vì Trương đại ca cũng đã thất tung mười sáu năm và dường như đó là quãng thời gian vượt quá niên kỷ của thiếu hiệp lúc này. Trừ phi thiếu hiệp chính là hậu nhân cốt nhục của Trương đại ca nhưng do ẩn tình giấu kín nên đành tạm nhận Trương đại ca làm nghĩa phụ đúng không? Nếu không thì giải thích thế nào về đại tính của thiếu hiệp cũng cùng họ Trương? Hoặc giả là do những ngẫu nhiên khó tin?

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này chợt xuất hiện một chuỗi âm thanh vang vang, tuy chưa rõ xuất phát từ đâu nhưng lọt vào tai gã Trương Khánh Long nghe rõ mồn một:

- A di đà phật. Xin mạo muội hỏi có phải trên thuyền là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An, trang chủ Lạc gia, Lạc thí chủ? Và nếu được, xin cho bản tăng tạm nhờ thuyền độ giang một quãng?

Thanh âm ấy vì vang vọng quá lớn khiến lúc lọt vào tai cứ ngỡ tiếng sấm động giữa trời quang làm gã Trương Khánh Long bàng hoàng thất sắc. Lạc Nhữ An nhận ra điều đó:

- Thiếu hiệp vì sao thất kinh?

Gã gượng cười:

- Người phát thoại có một nội lực thật kinh nhân, tiểu điệt thoát nghe liền cảm nhận khí huyết toàn thân đều nhộn nhạo.

Lạc Nhữ An gật gù tỏ vẻ biết:

- Cũng phần nào là do thương thế của thiếu hiệp chưa bình phục, thế mà ta ngỡ thiếu hiệp đã nhận ra nhân vật vừa phát thoại là ai.

Chợt Lạc Nhữ An lấy trong người ra một lọ nhỏ, vừa trao cho gã vừa căn dặn, còn đôi chân thì dịch chuyển ra ngoài:

- Lỗi của ta, lẽ ra ta nên trao đan dược giúp thiếu hiệp trị thương sớm hơn, hãy nhận lấy, đừng khách sáo. Và cũng đừng trách vì ta phải ra ngoài xem tăng nhân phái Thiếu Lâm vừa lên tiếng còn có dụng ý gì.

Gã nhận lọ linh đan và không hề khách sáo, vội tự phục ngay hai hoàn với mục quang cứ mãi nhìn theo chân Lạc Nhữ An.

Được một lúc, gã chợt lẩm bẩm:

- Linh đan quả công hiệu, đúng như nghĩa phụ nói, Lạc nhị thúc luôn có tính khí giống như ngoại hiệu, lúc nào cũng chuẩn bị đầy đủ, là nhân vật tri túc nên người như Lạc nhị thúc không bao giờ lo thiếu.

Đoạn gã nhìn quanh, dù đang rất đói vẫn cố kiềm chế, không để các thức ăn bày biện trên bàn làm cho động lòng. Và gã lại lẩm bẩm lần này thật khẽ:

- Ta phải hết sức trấn tĩnh, thực hiện đúng như lời của nghĩa phụ căn dặn.

Lạc Nhữ An bỗng quay trở lại:

- Nghĩa phụ của thiếu hiệp đã căn dặn như thế nào? Và có thật Trương Thái Toàn đại ca chính là nghĩa phụ của thiếu hiệp?

Gã dù trấn tĩnh nhưng vẫn bị bất ngờ:

- Sao Lạc nhị thúc quay lại quá nhanh, còn nghe những gì tiểu diệt vừa nói? Dù vậy, thật ý tiểu diệt đang mong chờ có cơ hội minh chứng nghĩa phụ chính là Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn và đây là hành động nghĩa phụ căn dặn.

Bỗng có nhân vật thứ hai xuất hiện ngay trước mắt Lạc Nhữ An, đó là một tăng nhân:

- A di đà phật, có phải bần tăng nghe không lầm, vừa có người đề cập đến Trương Thái Toàn đại hiệp, nhân vật đã mười mấy năm tuyệt tích giang hồ?

Trương Khánh Long nhìn tăng nhân, sắc diện không thay đổi vì nhờ đã tự trấn an, tự dặn bản thân đừng tỏ ra lo lắng hay hốt hoảng:

- Đại sư không hề nghe lầm, trái lại, có thể cho văn bối hỏi, hóa ra đại sư cũng từng quen biết với nghĩa phụ Trương Thái Toàn của văn bối?

Tăng nhân bước ngang qua Lạc Nhữ An, tiến thẳng vào phòng, với mục quang không hiểu vì sao cứ luôn nhìn chằm chằm Trương Khánh Long:

- Tiểu thí chủ có thể minh chứng bản thân thực sự được Trương Thái Toàn đại hiệp nhận làm nghĩa tử? Vì đối với Trương đại hiệp không riêng gì bần tăng, mà còn nhiều đệ tử khác của phái Thiếu Lâm từng thọ nhận ân tình từ Trương đại hiệp.

Nói đến đây, tăng nhân chợt quay lại nói với Lạc Nhữ An:

- Đây là nói nếu được Lạc trang chủ ưng thuận, vì sẽ là mạo phạm nếu bần tăng tỏ ý nghi ngờ, do ai cũng rõ giữa Trương Thái Toàn đại hiệp và Lạc trang chủ từng kết bái chi giao.

Trương Khánh Long lập tức lên tiếng đáp ứng:

- Đại sư bất tất lo lắng vì kể cả Lạc nhị thúc cũng chưa tin có sự liên quan giữa văn bối và nghĩa phụ Trương Thái Toàn. Thế nên điều cần thiết vẫn là văn bối phải tự minh chứng mối liên can đó.

Lạc Nhữ An tỏ vẻ phân vân vì thế chỉ miễn cưỡng ưng thuận:

- Nhưng Trương thiếu hiệp một phần vì thương thế vẫn còn, phần khác thì như Trương thiếu hiệp đã thừa nhận, chỉ được truyền thụ võ công vốn vẹn mới một năm, thân thủ bản lĩnh vì thế vẫn còn rất kém, mong đại sư hãy thật nhẹ tay.

Tăng nhân mỉm cười độ lượng:

- A di đà phật, đây chỉ là ấn chứng võ học để minh bạch hư thực, Lạc trang chủ yên tâm, bần tăng tự biết sẽ dừng đúng lúc.

Trương Khánh Long cũng cười, với vẻ hoàn toàn tự tin:

- Mong được đại sư chỉ giáo, vì để ẩn chứng võ học, thiết nghĩ chỉ cần vài chiêu trong pho Tảo Diệp Thập Nhị Chương cũng đủ minh chứng lời của văn bối đúng sai thế nào. Là hậu bối, ắt đại sư không trách nếu văn bối mạo muội tự xuất thủ trước?

Tăng nhân tiến lên thêm vài bước:

- Bần tăng Liễu Trần, mong được lĩnh giáo không chỉ pho Tảo Diệp Thập Nhị Chương mà còn hy vọng được mở rộng nhãn giới hơn với toàn bộ sở học của Trương Thái Toàn đại hiệp ắt đã trao truyền cho tiểu thí chủ. Mời.

Trương Khánh Long bật cười:

- Với vốn vẹn mới một năm truyền thụ, quả thật văn bối chẳng có thành tựu nào khác ngoài pho Tảo Diệp Thập Nhị Chương, chỉ e sẽ phải khiến đại sư thất vọng. Và đây là chiêu thứ bảy trong pho Tảo Diệp Chương. Đỡ!

Gã bật phát ra một chiêu kinh làm Lạc Nhữ An hoan hỉ kêu lên:

- Cuồng Phong Tảo Diệp?! Đích thực là sở học của đại ca.

Riêng Liễu Trần đại sư thì thoáng cau mày, vẻ khó tin:

- Nhưng công phu hỏa hầu quá kém, lẽ nào sau gần mười sáu năm thất tung, đích thực Trương đại hiệp chỉ gặp và truyền thụ võ học cho tiểu thí chủ với thời gian chẳng nhiều hơn một năm? Vậy thì thời gian trước đó thì sau?

Miệng tuy nói nhưng Liễu Trần đại sư chỉ cần khoa chân dịch bộ thật nhẹ nhàng đã dễ dàng lần thoát chiêu chương Cuồng Phong Tảo Diệp của Trương Khánh Long.

Vút!

Ngờ đâu gã vẫn dịch bộ bám theo Liễu Trần đại sư:

- Sau Cuồng Phong sẽ là Loạn Vũ, đây từng là đấu pháp nghĩa phụ văn bối vận dụng. Mong đại sư cẩn trọng.

Gã liên hồi quật loạn song thủ, tạo ra một vầng chương phong loang loáng khắp nơi. Và một lần nữa khiến Lạc Nhữ An phải buột miệng kêu mừng rỡ:

- Đấu pháp này nếu không được trung đại ca chỉ điểm, đích thực chẳng ai đủ tư cách thực hiện tương tự, tạo thành thức liên hoàn: Cuồng Phong - Loạn Vũ - cuối cùng là Trích Tinh.

Dù vậy, Liễu Trần đại sư vẫn thủy chung giữ thái độ ung dung, nghĩa là cũng tiếp tục nhẹ nhàng di bộ để tránh chương thứ hai là Loạn Vũ Tảo Diệp:

- Từng mệnh danh là Nhất Chương Chấn Tứ Ma, Trương đại hiệp không chỉ có pho Tảo Diệp lợi hại mà còn nhờ nội lực thâm hậu khiến mọi đấu pháp đều đạt hiệu quả mỹ mãn. Cũng vì thế, tiểu thí chủ càng chứng tỏ thân thủ quả thật vẫn kém xa lệnh nghĩa phụ.

Nhưng đại sư Liễu Trần chỉ vừa mới dịch chuyển bộ vị thì thần tình bèn rung động, do phát giác gã Trương Khánh Long không những vẫn dịch bộ bám theo mà còn bất ngờ vận dụng một kỳ chiêu theo một cung cách hoàn toàn ngoài ý nghĩ của bất kỳ ai đương diện. Gã còn hăm hở bật quát:

- Không phải Trích Tinh mà là Khai Kỳ Tảo Diệp, chiêu khởi đầu của pho Thập Nhị Tảo Diệp Chương.

Ờ!!

Ào...

Lạc Nhữ An cũng biến sắc, vội quát lớn:

- Trương thế diệt không được vô lễ mạo phạm đến Liễu Trần đại sư là cao tăng Thiếu Lâm phái, mau dừng tay ngay.

Liễu Trần không thẹn là cao tăng đúng như lời Lạc Nhữ An vừa nói, đã lập tức uốn cơ hồ gãy nửa người bên trên về phía hậu, phô diễn tuyệt kỹ Thiết Bản Kiềm vừa ngoạn mục vừa tốt cùng lợi hại, nhờ đó để chiêu chương Khai Kỳ Tảo Diệp của Trương Khánh Long lướt qua ngay bên thân hình và không bị bất kỳ tổn hại nào.

Vù...

Nhưng cũng lúc ấy, ắt vì nghe Lạc Nhữ An hô hoán bảo dừng, Trương Khánh Long dù đang đà phát chiêu vẫn vội vàng thu người hồi bộ. Ngờ đâu gã đang lúc hồi chiêu lại phát hiện ở phía hạ bàn chợt nổi lên tiếng xoáy kinh cuộn. Gã lia mắt nhìn xuống và thập phần hoảng hốt khi phát hiện chính Liễu Trần đại sư chứ chẳng ai khác dù đã nghiêng nửa thân về phía hậu, vẫn có bản lĩnh bật quét một cước, thần tốc tấn công vào hạ bàn của gã. Quá kinh hãi, gã phóng mình nhảy bừa lên cao và qua diễn biến gã đang dõi nhìn thì thấy may cho bản thân vì thoát được cước quét của Liễu Trần đại sư.

Ngờ đâu gã nghe âm thanh của Lạc nhị thúc hô hoán:

- Xin đại sư hạ thủ lưu tình.

Gã không kịp hiểu vì sao Lạc nhị thúc của gã nói lời này, hướng hồ bản thân gã rõ ràng đã thoát được chiêu cước, nào còn gì nguy hiểm cho gã để Lạc Nhữ An phải thốt lời xin Liễu Trần đại sư lưu tình cho gã.

Nhưng thật sự chẳng như gã nghĩ, bởi khi gã vừa hạ hai chân xuống thì không hiểu từ lúc nào Liễu Trần đại sư đã đứng thẳng người lên, đồng thời còn dư thời gian để xuất phát từ bao giờ chẳng biết một chiêu trảo bằng hữu thủ và ngay lúc này chính chiêu trảo ấy đang lăm lăm chụp chụp vào đầu gã.

Gã kinh tâm khiếp đảm, tự rõ sở học bản thân tuyệt đối chẳng thể giúp gã thoát khỏi chiêu trảo này, thế là gã hoàn toàn bất động, mục quang cũng bất động, nhìn như chết sững vào chiêu trảo nhất định là chiêu tối hậu ắt quá dễ dàng kết liễu gã. Tuy nhiên tiếng kêu của Lạc Nhữ An không phải là vô ích. Liễu Trần đại sư cũng đã khựng lại và hiện lúc này chỉ để chiêu trảo lợi hại ấy lưng lửng ngay bên trên, cũng là gần sát vào đỉnh đầu gã.

Gã nghe nhẹ nhõm, và khi biết sinh mạng chưa đến nỗi hiểm nguy, gã hướng mục quang nhìn vào hai mắt của Liễu Trần. Nhờ đó gã có cảm giác Liễu Trần chẳng những chỉ nhìn gã không thôi, mà trong cái nhìn còn ẩn ước chứa đựng ánh mắt cười cợt gã. Thế là gã chợt có tâm lại trạng như trước đây từng bị nhiều người chê cười, luôn xem gã là một Tiểu Quy, chỉ biết co đầu rụt cổ như rùa. Gã động tâm, lợi dụng lúc Liễu Trần vẫn bảo lưu bộ vị để bất ngờ quật chéch ra một chưởng:

- Hãy đỡ chiêu chưởng Khuấy Đảo Tảo Diệp.

Ào...

Đúng lúc này, Liễu Trần đại sư bất ngờ để lộ một cái cười nửa miệng, đồng thời còn nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân đưa toàn thân dịch chuyển về phía sau.

Vút.

Vì thế, Liễu Trần đại sư không những dễ dàng thoát chiêu Tảo Diệp Khuấy Đảo của gã mà còn lên tiếng:

- Công phu của tiểu thí chủ đích thực là do Trương Thái Toàn đại hiệp truyền thụ, và hiển nhiên vì nội lực hỏa hân của tiểu thí chủ quá kém khiến bản tăng chẳng thể không tin thời gian luyện công của tiểu thí chủ nhất định chưa được dài lâu. Nhưng dầu sao vẫn chứng tỏ Trương đại hiệp vẫn an khang tráng kiện. Vậy nên chẳng tiểu thí chủ có thể cho bản tăng được cùng Trương đại hiệp hội diện, một là để thỏa lòng mong nhớ bấy lâu, hai là để tệ phái có cơ hội đáp đền bao lần ân tương trợ từng được trương đại hiệp dành cho Thiếu Lâm phái?

Gã miễn cưỡng hồi chiêu thủ lễ:

- Lời của nghĩa phụ quả không sai, vẫn luôn tán dương Thiếu Lâm phái đáng là võ lâm đệ nhất. Dù vậy, xin đại sư lượng thứ, vì sứ mệnh của văn bối lần này chỉ là tuân

lệnh nghĩa phụ, tìm và thỉnh an những huynh đệ tương tự Lạc nhị thúc đây, đích thực không tiện để lộ nơi ẩn cư từ lâu nay của nghĩa phụ.

Lạc Nhữ An kinh ngạc:

- Có ý gì chẳng khi Trương đại ca sai phái Trương thế diệt đi tìm ta? Và tại sao Trương đại ca không tự thân hành động, là điều dường như trái với tâm tính vẫn luôn có ở Trương đại ca?

Gã bối rối, đành nhìn thẳng vào mắt Lạc Nhữ An:

- Vì chưa phải lúc thuận tiện, mong Lạc nhị thúc thấu hiểu, đừng bắt tiểu diệt thổ lộ lúc này.

Lạc Nhữ An mỉm cười:

- Ta hiểu rồi. Vậy tạm thời Trương thế diệt hãy nghỉ ngơi, ta sẽ không làm phiền cũng không nhất thiết phải miễn cưỡng thế diệt.

Liễu Trần đại sư cũng lên tiếng:

- Đã lâu chẳng được tin tức của Trương đại hiệp, bản tăng càng thất vọng khi lần này qua tiểu thí chủ dường như nhận ra ở Trương đại hiệp nhất định có ẩn tình, khiến tâm tính cũng thay đổi, chẳng muốn cùng ai hội diện, xem Thiếu Lâm phái như ngoại nhân. Đã vậy, a di đà phật, bản tăng cũng không tiện miễn cưỡng, đành có lời cáo biệt, sẽ ly khai khi thuyền đến nơi.

Lạc Nhữ An vùng cười to:

- Hà tất đại sư mãi để tâm, vả lại mười mấy năm cách biệt, biết đâu ở Trương đại ca có ẩn tình thật sự, vì thế mới căn dặn Trương thế diệt chớ vội để lộ hành tung? Huống hồ cũng đâu thể ngờ lại có sự hội ngộ quá ngẫu nhiên cùng đại sư ở đây. Thái độ của Trương thế diệt không đáng trách. Dù vậy, đại sư vẫn là thượng khách của Lạc mỗ, xin hãy nể mặt và cùng Lạc mỗ sang gian khách sảnh, để mỗ tỏ chút tình chủ nhân. Xin mời.

Khi còn lại một mình, gã Trương Khánh Long vì khoan tâm nên bắt đầu tự dùng bữa. Dù vậy, do hầy còn nhiều băn khoăn, gã vừa ăn vừa ngẫm nghĩ nên ăn rất chậm. Được một lúc, vì chợt nghĩ ra một điểm, gã đứng lên và vội vã đi ra ngoài. Đứng tựa mạn thuyền, gã chú mục dọc theo bờ Bắc của dòng sông. Chợt gã giật mình khi nghe âm thanh của Lạc Nhữ An đột ngột vang lên sau lưng:

- Có chút cảm giác hoài niệm nào chẳng, Trương thế diệt? Vì tâm trạng đó, ta thừa hiểu, mỗi khi có cơ hội nhìn lại cảnh tượng chí ít đã một lần khắc sâu trong tâm khảm.

Gã bối rối quay lại và có phần nào nhẹ nhõm vì phát hiện Lạc Nhữ An chỉ chú mục nhìn vào bờ sông, không hề nhìn gã:

- Tiểu diệt đầu phải nhìn để tìm hoài niệm? Trái lại, tiểu diệt chỉ mong trông thấy lại chiếc thuyền lẻ ra vẫn còn neo chờ tiểu diệt ở đâu đây, gần quãng sông này. Vạn nhất không tìm thấy, toàn bộ những ngân lượng kỳ thật rất cần để chi dụng, tiểu diệt e khó mong thu hồi.

Lạc Nhữ An nhìn gã:

- Theo lời Trương thế diệt từng kể, đêm qua đã bị thủy tặc tấn công. Vậy thì còn mong gì tìm lại dù là thuyền hay những ngân lượng được thế diệt cất chứa trên thuyền? Gã bị ánh mắt nhìn của Lạc Nhữ An làm cho bối rối nhiều hơn. Và gã toan giải thích thì thật may cho gã, Lạc Nhữ An chợt chuyển mục quang qua hướng khác, đồng thời cũng tự lên tiếng:

- Dù vậy vẫn có một điều chẳng biết có đáng cho Trương thế diệt lưu tâm hay không, là cũng đêm qua ngay khi bọn gia nhân phát hiện và tình cờ cứu được thế diệt đưa lên thuyền, thì chỉ một lúc sau, ta nhìn thấy một chiếc thuyền, chẳng những không thắp sáng đèn đuốc mà dường như cũng chẳng có ai ở trên, thế mà thuyền vẫn từ từ trôi theo dòng. Hoặc giả đấy là thuyền của thế diệt, do không buông neo kỹ nên bị nước cuốn trôi?

Gã nghe đến đây liền thở hắt ra:

- Thuyền không thể tự trôi, đủ hiểu thuyền của tiểu diệt đã bị người ta đánh cắp, rất có thể hung thủ cũng là bọn thủy tặc.

Đột ngột Lạc Nhữ An lên tiếng hỏi:

- Vì sao Trương thế diệt chọn cách di chuyển bằng thuyền, là điều dường như khó hiểu nếu sứ mệnh của thế diệt chỉ là tìm bọn ta theo lệnh của Trương đại ca? Đã vậy, thế diệt lại chọn xuôi theo dòng Hán Giang này?

Gã đáp thật trôi chảy:

- Do bản lĩnh của tiểu diệt quá kém, lại có lời của nghĩa phụ căn dặn, là nên tránh mọi chốn thị phi có thể dẫn đến những điều bất trắc không hay, vì thế tiểu diệt phải chọn cách di chuyển này. Ngờ đâu chưa tới kịp Giang Nam, tai họa đã ập đến, chỉ suýt nữa tính mạng của tiểu diệt lọt vào bọn thủy tặc chẳng rõ lai lịch như thế nào.

Lạc Nhữ An ngạc nhiên:

- Nói như vậy Trương thế diệt đang trên đường đến tìm ta?

Gã thừa nhận:

- Và thật may mắn chính Lạc nhị thúc lại là ân nhân cứu mạng của tiểu diệt.

Lạc Nhữ An lại hỏi:

- Bọn ta gồm Trương đại ca cả thầy gồm có tám huynh đệ muội kết nghĩa. Trước ta, Trương thế diệt đã tìm ai khác chưa?

Gã lắc đầu:

- Chưa. Lạc nhị thúc là nhân vật thứ nhất kể từ đây, vì có Lạc nhị thúc hỗ trợ, tiểu diệt tự tin sẽ sớm tìm đủ những thúc bá còn lại, trước cả hạn kỳ do nghĩa phụ ấn định.

Lạc Nhữ An động tâm:

- Hạn kỳ như thế nào?

Gã hạ thấp giọng:

- Trong vòng 100 ngày, Lạc nhị thúc có thể giúp tiểu diệt chăng?

Lạc Nhữ An cười nhẹ:

- Sẽ dễ hơn nếu biết được Trương đại ca cần tìm bọn ta để làm gì?

Gã thở dài:

- Theo lệnh của nghĩa phụ, tiểu diệt chưa tiện tỏ bày nếu chưa tìm đủ những người cùng từng nghĩa phụ kết nghĩa.

Lạc Nhữ An cau mặt:

- Sao Trương đại ca cố tình làm ra vẻ thần bí khác với tính khí trước kia? Huống hồ thời gian cách biệt đã mười sáu năm, cho dù tình nghĩa vẫn còn nhưng không có nguyên do thuyết phục, thật chẳng dễ tụ tập đủ mọi người về cùng một chỗ. Hay là chỉ do Trương thế diệt chưa đủ tin tưởng để thổ lộ cùng ta?

Gã vội phân minh:

- Nghĩa phụ đã cho tiểu diệt minh bạch, chỉ có Lạc nhị thúc là nhân vật được nghĩa phụ xem như là thủ túc. Tuy nhiên, vì đã có lời căn dặn, đích thực tiểu diệt chẳng dám tác chủ.

Lạc Nhữ An chép miệng:

- Nói như vậy là cần phải có đủ bảy người cùng hiện diện?

Gã gượng cười:

- Đây là chủ ý của nghĩa phụ, tiểu diệt mong được Lạc nhị thúc cảm thông và thành toàn cho.

Lạc Nhữ An đành đáp ứng:

- Vậy thì chẳng cần về Giang Nam, sẵn thuyền đây ta sẽ đưa Trương thế diệt cùng đi tìm những nhân vật còn lại.

Gã tán thành:

- Xin tùy Lạc nhị thúc sắp đặt, nhân tiện, tiểu diệt xin quay về phòng, không thể làm phiền Lạc nhị thúc lâu hơn nữa.

Lạc Nhữ An gật đầu:

- Ta không ngại chuyện đó, chỉ lo cho Trương thế diệt thương thế vẫn chưa hồi phục. Và nhớ, khi nào dùng hết linh đan, nếu cần thêm, cứ nói, ta luôn sẵn sàng.

Gã thật sự cảm kích vừa bước lui vừa nói:

- Lạc nhị thúc đối xử tốt thế này khiến tiểu diệt tin tưởng, bao nỗi lo âu của nghĩa phụ ắt chẳng trông chờ ai khác ngoài Lạc nhị thúc.

- o O o -